

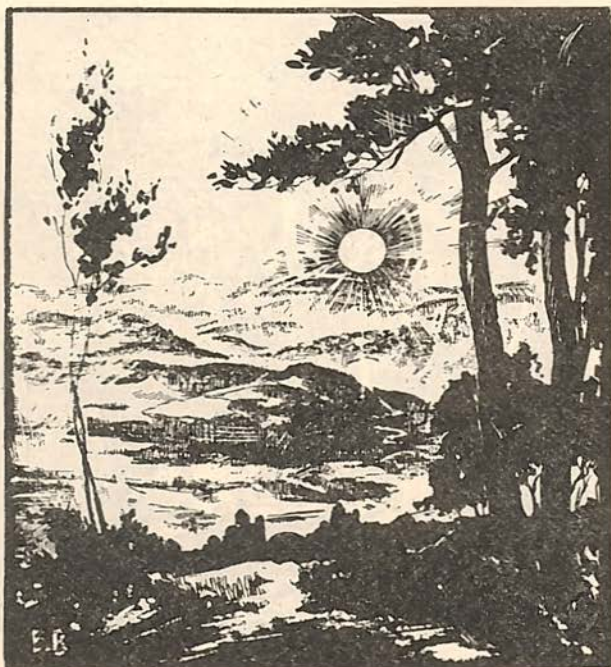
Следъ малко намѣри накрай на поляната едно парче отъ ржгава на ризата. Дѣдо Ангелъ се досѣти пакъ най-напредъ.

— Солена е била отъ потъта, затова магарето я е изяло.

— Позасолило се, ожаднѣло и се разхладило съ любеницата. —

добави нѣкой смѣшкомъ. Цѣлата дружина се залѣ отъ смѣхъ.

Стрелнаха се първитѣ слънчеви лъчи. Грамадно огнено кжлбо изплува далечъ-далечъ задъ планината. Излѣзохме на края на поляната и зяпнахме смаени, изумени. Чудни картини се разкриха предъ очитѣ ни. Долу, додето ни стигаше погледътъ, полята се

люлѣха покрити съ тънка, прозрачна, пелена — омара. Поля безрайни, поля и равнина, които се губѣха чакъ къмъ бѣлия Дунавъ. Изъ равнината се виеха и блещѣха като сребърни ленти рѣкитѣ.

А около насъ и надъ насъ планината се разтилаше като зелено развълнувано море съ позлатени гребени. А надъ всичко това, високо надъ насъ, забулилъ чело въ мъгла, стърчеше изправенъ като великанъ гордиятъ Комъ...

Гората трепна, събуди се. Зашепнаха листата, запѣха птичкитѣ, зашушнаха цвѣтята и тревичкитѣ. Понесе се чудна, вълшебна музика, съ която Балканътъ посрѣщаше царътъ на вселената — **Слънцето.**

Величието на природата може да се види и почувствува напълно при изгрѣвъ слънце само на две мѣста: